

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Orechwa-Zawadzka (spr.)

Sędziowie: SA Alicja Sołowińska

SO del. Bohdan Bieniek

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2013 r. w Białymstoku

sprawy z wniosku M. D.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w B.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji wnioskodawcy M. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 listopada 2012 r. sygn. akt V U 156/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz Wojskowego Biura Emerytalnego w B. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 grudnia 2011 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w B. w oparciu o art. 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. nr 8, poz. 66 ze zm.) działając z urzędu przyznał M. D. emeryturę wojskową od dnia 1 stycznia 2012r. w wysokości 3 802,18 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjął uposażenie zasadnicze należne M. D. według stawek obowiązujących w dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej, tj. 31 stycznia 2010r. Nie uwzględnił zaś dodatku za długoletnią służbę wojskową – 31 lat, dodatków o charakterze stałym oraz 1/12 dodatkowego uposażenia rocznego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł M. D., żądając jej zmiany i ustalenia, że przysługuje mu emerytura wojskowa w kwocie nie niższej niż 5193,74 zł, powiększona o kwoty wynikające z kolejnych waloryzacji tej emerytury i uwzględniająca należne dodatki w podstawie jej wymiaru.

Sąd Okręgowy w Białymstoku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 28 listopada 2012r. oddalił odwołanie (pkt I) oraz zasądził od M. D. na rzecz Wojskowego Biura Emerytalnego w B. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Sąd pierwszej instancji stwierdził, iż bezspornym w sprawie było, że M. D. dnia 9 lutego 2010r. złożył w Wojskowym Biurze Emerytalnym w B. wniosek o ustalenie uprawnień do emerytury wojskowej wraz z wymaganymi dokumentami, w tym z opisem przebiegu służby wojskowej z dnia 26 stycznia 2010r., z którego wynikało, że legitymuje się on okresem służby wojskowej w wymiarze 31 lat 4 miesiące i 15 dni. W zaświadczeniu z dnia 1 lutego 2010r. określono, że odwołującemu oprócz uposażenia zasadniczego w kwocie 4700zł przysługuje dodatek stały do uposażenia zasadniczego za długoletnią służbę wojskową w wysokości 30%, tj. 1410zł oraz dodatkowe uposażenie roczne w średniomiesięcznej kwocie 509,17zł. Decyzją z dnia 17 marca 2010r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w B. przyznał M. D. emeryturę wojskową od dnia 1 lutego 2010 r. w wysokości 4 964,38zł oraz kolejną decyzją z tego samego dnia dokonał waloryzacji emerytury od dnia 1 marca 2010r., ustalając nową jej wysokość w kwocie 5193,74 zł oraz zawiesił wypłatę świadczenia do dnia 31 stycznia 2011 r. W dniu 12 lipca 2010r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w B. wydał decyzję o podjęciu wypłaty emerytury. Pismem z 20 sierpnia 2010r. Szef Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w O. sporządził odpis przebiegu służby wojskowej, z którego wynikało, że okres od 1 sierpnia 2005 r. do 9 listopada 2007 r. został wyłączony ze służby wojskowej. Korekty tej dokonano w związku z wyrokiem z 2 marca 2010r. sygn. akt I OSK 1245/2009 Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który oddalił skargę kasacyjną M. D. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. z dnia 20 maja 2009 r. sygn. akt II SA/Bd 104/2009 w sprawie skargi na decyzję Dowódcy Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do uposażenia i innych należności za okres od 1 sierpnia 2005 r. do 9 listopada 2007 r., których wypłaty decyzją nr (...) z dnia 9 sierpnia 2008 r. odmówił Szef Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w O.. Sąd na dzień zwolnienia ze służby 31 stycznia 2010r. M. D. legitymował się okresem 29 lat, 1 miesiąca i 6 dni służby. Decyzją z 4 lipca 2012 r. nr 371/Pers Szef S. Generalnego WP utrzymał w mocy decyzję nr 235/2012 Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 26 kwietnia 2012 r., którą stwierdzono nieważność decyzji Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w O. nr (...) z dnia 25 września 2008r. o przyznaniu dodatku za długoletnią służbę wojskową w wysokości 30% uposażenia zasadniczego. M. D. wniósł skargę na decyzję z dnia 4 lipca 2012r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego; na datę wyrokowania postępowanie to nie zostało prawomocnie zakończone.

Sąd Okręgowy powołał się na art. 32 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz § 9 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 23 lutego 2004r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (Dz. U. nr 67, poz. 618 ze zm.) i stwierdził, że w niniejszej sprawie wystąpiły przesłanki stanowiące podstawę do wydania decyzji ponownej, gdyż okres od 1 sierpnia 2005r. do 9 listopada 2007r. został wyłączony ze służby wojskowej. Wobec braku prawidłowych dokumentów, tj. zaświadczenia o wysokości uposażenia i innych należności pieniężnych żołnierzy zawodowych do celów ewidencyjno – finansowych oraz zaopatrzenia emerytalnego wraz z decyzjami przyznającymi prawo do poszczególnych składników wynagrodzenia, Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w B. zasadnie wydał decyzję z dnia 28 grudnia 2011 r. przeliczającą podstawę wymiaru emerytury, uwzględniając jedynie kwotę bezsporną uposażenia zasadniczego, a wyłączając dodatek za długoletnią służbę wojskową i dodatkowe uposażenie roczne w średniomiesięcznej kwocie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł M. D.. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu m.in. naruszenie:

- art. 316 § 1 k.p.c. przez jego zastosowanie i pominięcie zasady tempus regit actum przewidującej kontrolę przez sąd ubezpieczeń społecznych stanu rzeczy wyłącznie na dzień wydania decyzji przez organ rentowy (tj. na dzień 21 listopada 2011r.), a nie na dzień wyrokowania w sprawie, co miało istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie,

- art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, przez nie uwzględnienie faktu, że w dacie wydania skarżonej decyzji z dnia 28 listopada 2011r. nie było podstaw do ponownego ustalenia wysokości emerytury wojskowej, gdyż po uprawomocnieniu się decyzji z dnia 17 marca 2010r. nie zostały ujawnione nowe okoliczności faktyczne, ani nowe dowody, istniejące w dacie wydania decyzji z dnia 17 marca 2010r., nieznanne organowi rentowemu, mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość oraz art. 32 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 145 k.p.a. lub w zw. z art. 155 k.p.a. lub w zw. z art. 156 k.p.a. z uwagi na brak przesłanek ustawowych niezbędnych do zastosowania wymienionych przepisów. Zdaniem skarżącego wyłączenie okresu od 1

sierpnia 2005r do 9 listopada 2007r. ze służby wojskowej w związku z wyrokiem NSA z dnia 2 marca 2010 r. 2010 r., sygn. akt. I OSK 1245/09 było pozbawione znaczenia dla sprawy uprawnień emerytalnych. W sprawie znajdowała bowiem zastosowanie norma prawna wynikająca z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, odkodowywana w ten sposób, że w związku z przywróceniem wnioskodawcy do służby wojskowej nie uważa się wymienionego okresu za przerwę w służbie wojskowej, pociągającą za sobą utratę uprawnień uzależnionych od nieprzerwanego toku służby wojskowej, czyli analogicznie jak w przypadku pracowników przywracanych do pracy, gdy tak samo traktuje się okres nieświadczenia przez nich pracy (okres przerwy w zatrudnieniu) ze względu na normę z art. 51 k.p.

Odwołujący wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie, że przysługuje mu emerytura wojskowa w wymiarze przyjętym w decyzji (...) z dnia 17 marca 2010r., a więc w kwocie nie niższej niż 5.193,74 zł, z uwzględnieniem w podstawie jej wymiaru dodatków do uposażenia i waloryzacji oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna. Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, iż istniała podstawa do ponownego ustalenia M. D. prawa do emerytury wojskowej w ramach zaskarżonej decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w B. z dnia 28 grudnia 2011r

Sąd Apelacyjny w pełni podziela i akceptuje ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz argumentację prawną przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Bezspornie uprzednią decyzją z dnia 17 marca 2010r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w B. przyznał M. D. emeryturę wojskową od dnia 1 lutego 2010r. w kwocie 4 964,38 zł. Do podstawy wymiaru świadczenia przyjął uposażenie należne według stawek obowiązujących w dniu zwolnienia ze służby wojskowej 31 stycznia 2010r., tj. uposażenie zasadnicze według grupy 14B wysokości 4 700 zł., dodatek za długoletnią służbę wojskową – 31 lat w kwocie 1 410 zł. oraz 1/2 dodatkowego uposażenia rocznego w wysokości 509,17 zł. Decyzja ta była ostateczna – jak wskazał apelujący – gdyż nie wniesiono od niej odwołania do Sądu. Nie oznaczało to jednak jej niewzruszalności i braku podstaw do ponownego ustalenia prawa do świadczenia, w sytuacji zaistnienia szczególnych okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. nr 8, poz. 66 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne albo ujawnione nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznane organowi, a mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość. Według ustępu 2 tego przepisu decyzje ostateczne, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez wojskowy organ emerytalny zmienione, uchylone lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267).

Wbrew stanowisku apelującego, Sąd Okręgowy nie naruszył art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 32 ust. 1 i 2 w/w ustawy uznając, że po uprawomocnieniu się decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w B. z dnia 17 marca 2010r. w sprawie ujawnione zostały nowe okoliczności faktyczne, istniejące w dniu jej wydania, nieznane organowi, a mające wpływ na wysokość świadczenia. Dopiero bowiem po wydaniu decyzji z dnia 17 marca 2010r. wojskowy organ rentowy powziął wiadomość, że z okresu służby wojskowej M. D. od dnia 16 września 1978r. do 31 stycznia 2010r. został wyłączony okres od dnia 1 sierpnia 2005r. do dnia 9 listopada 2007r. Stąd w dniu zwolnienia ze służby wnioskodawca legitymował się okresem 29 lat 1 miesiąc i 6 dni służby wojskowej, a zatem krótszym niż uprzednio uwzględniony (31 lat 4 miesiące i 15 dni), co rzutowało na wysokość podstawy wymiaru świadczenia i wiązało się ze zmianą przyjętych do tej podstawy ruchomych składników uposażenia, takich jak dodatek za długoletnią służbę wojskową i dodatkowe uposażenie roczne.

Powyższe ustalenia wynikały z następującego stanu faktycznego. M. D. został zwolniony ze służby z dniem 31 lipca 2005r. rozkazem Szefa S. Generalnego WP nr 181/Pers/P1 z dnia 7 marca 2005r. częściowo uchylonym (co do daty

zwolnienia ze służby) decyzją Ministra Obrony Narodowej nr 690/Kadr z dnia 17 czerwca 2005r. Na skutek wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 7 września 2007r. uchylającego w/w akty administracyjne, Minister Obrony Narodowej decyzją nr 1214 z dnia 31 października 2007r. wyznaczył skarżącego ponownie na stanowisko służbowe w Wojewódzkim Sztabie Wojskowym w O. od dnia 10 listopada 2007r. Decyzją nr 49/2008r./Kadr. z dnia 25 września 2008r. Szef Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w O. przyznał skarżącemu dodatek za długoletnią służbę wojskową w wysokości 30% uposażenia zasadniczego, argumentując, że w dniu 16 września 2008r. posiadał on 30 lat służby wojskowej. Decyzję tę unieważnił Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych decyzją nr 235/2012 z dnia 20 kwietnia 2012r. Z kolei tę decyzję utrzymał w mocy Szef S. Generalnego WP decyzją nr 371/Pers z dnia 4 lipca 2012r. (k. 67 – 72), zaś M. R. D. zaskarżył ją do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Postępowanie przed tym Sądem jeszcze się nie zakończyło.

Pismem z 20 sierpnia 2010 r. Szef Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w O. przedstawił Dyrektorowi (...) w B. odpis przebiegu służby wojskowej, z którego wynikało, że okres od 1 sierpnia 2005 r. do 9 listopada 2007 r. został wyłączony z tej służby. Wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 marca 2010r. o sygn. akt I OSK 1245/2009 oddalona została skarga kasacyjna M. D. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. z dnia 20 maja 2009r. sygn. akt II SA/Bd 104/2009 oddalającego jego skargę na decyzję Dowódcy Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B. o odmowie przyznania prawa do uposażenia i innych należności za okres od 1 sierpnia 2005 r. do 9 listopada 2007 r., których wypłaty decyzją nr 38/2008/Kadr z dnia 9 sierpnia 2008 r. odmówił Szef Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w O..

Pismem z dnia 14 grudnia 2011r. Wojewódzki Sztab Wojskowy w O. poinformował Dyrektora (...) w B. o braku możliwości wydania zaświadczenia o wysokości uposażenia i innych należności pieniężnych żołnierzy zawodowych do celów ewidencyjno – finansowych oraz zaopatrzenia emerytalnego, gdyż postępowanie w sprawie korekty przyznanych należności w związku z w/w wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 marca 2010r. nadal pozostaje w toku. Było to spowodowane uchycieniem przez Dowódcę Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B. uprzedniej Decyzji Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w O. Nr 25/201 O/Kadr z dnia 20 sierpnia 2010r. zmieniającej wysokości należności związanych z ponownym zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej skarżącego z dniem 31 stycznia 2010 r. (k. 111 akt ZUS).

Wbrew stanowisku odwołującego, wojskowy organ emerytalny, a następnie Sąd Okręgowy prawidłowo uwzględniły powyższe okoliczności jako podstawę wznowienia postępowania zakończonego decyzją z dnia 17 marca 2010r. i ponownego ustalenia emerytury wojskowej skarżącego. Sąd pierwszej instancji nie naruszył przy tym art. 316 § 1 k.p.c. Sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 476 § 2 k.p.c.), są bowiem sprawami cywilnymi w rozumieniu art. 1 k.p.c., a zatem przy ich rozpoznawaniu musi mieć zastosowanie zasada aktualności orzekania wyrażona w art. 316 § 1 k.p.c., oznaczająca konieczność oparcia wyroku na stanie faktycznym i prawnym istniejącym w chwili zamknięcia rozprawy. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 r. (II UK 117/11, LEX nr 1130393). Zasada aktualności orzekania ma zatem pełne zastosowanie także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Decyzją z dnia 17 marca 2010r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w B. przyznał M. D. emeryturę wojskową w nieprawidłowej wysokości. Wyliczył bowiem podstawę jej wymiaru w oparciu o nieaktualne dokumenty i zawarte w nich niepotwierdzone dane: o przebiegu służby wojskowej z dnia 26 stycznia 2010r., z którego wynikało, że okres od 1 sierpnia 2005r. do 9 listopada 2007r. został zaliczony skarżącemu do służby wojskowej, przez co uwzględniono 31 lat 4 miesiące i 15 dni służby oraz na zaświadczeniu z 1 lutego 2010r., w którym określono uposażenie zasadnicze w wysokości 4700 zł wraz z dodatkiem za długoletnią służbę wojskową w wysokości 30% uposażenia, tj. w kwocie 1410 zł i dodatkowe uposażenie roczne w średniomiesięcznej kwocie 509,17zł.

Należy za judykaturą powtórzyć, że stwierdzenie błędu w naliczaniu wskaźnika wysokości dodatków o charakterze stałym, obliguje wojskowy organ emerytalny zgodnie z art. 32 w/w ustawy do naprawienia tego błędu i przywrócenia stanu zgodnego z prawem. Takie postępowanie nie narusza praw „sztucznie nabytych”, skoro prawo do wyższego wskaźnika było oparte na błędzie organu emerytalnego (wyrok SA w Warszawie z dnia 8 kwietnia 1999 r., III AUa 130/99).

Decyzja wojskowego organu emerytalnego z dnia 17 marca 2010r. zawierała błędy, gdyż w podstawie wymiaru emerytury wojskowej odwołującego uwzględniała niepotwierdzone składniki uposażenia, takie jak: dodatek za długoletnią służbę wojskową i dodatkowe uposażenie roczne w średniomiesięcznej kwocie. Do okresów składkowych zaliczono okres od 1 sierpnia 2005r. do 9 listopada 2007r., pomimo tego, że odwołujący wówczas nie pełnił służby wojskowej, a pozostawał w rezerwie.

Sąd w realiach niniejszej sprawy naprawienie wyżej wymienionych błędów decyzji Dyrektora (...) w B. z dnia 17 marca 2010r. (po ich ujawnieniu) było obowiązkiem prawnym wojskowego organu emerytalnego w trybie art. 32 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin. Takie postępowanie, polegające na przywróceniu stanu bezspornego i ustaleniu emerytury wojskowej w oparciu o niekwestionowaną kwotę uposażenia zasadniczego nie naruszało jego praw słusznie nabytych, a w tym art. 64 ust. 2 w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP.

Dlatego decyzją z dnia 28 grudnia 2011 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w B. prawidłowo na mocy art. 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin przyznał M. D. emeryturę wojskową, uwzględniając do podstawy jej wymiaru jedynie kwoty bezsporne uposażenia zasadniczego według stawek obowiązujących w dniu zwolnienia odwołującego z zawodowej służby wojskowej, tj. z dnia 31 stycznia 2010r.

Wbrew stanowisku skarżącego przywrócenie wnioskodawcy do służby wojskowej z dniem 10 listopada 2007r. nie oznaczało zaliczenia do tej służby uprzedniego okresu rezerwy od dnia 1 sierpnia 2005r. do 9 listopada 2007r. Nie można było bowiem stosować w tym względzie analogii do sytuacji pracowników podejmujących pracę w wyniku przywrócenia do pracy, którym na zasadzie art. 51 § 1 k.p. wlicza się do okresu zatrudnienia okres pozostawania bez pracy, za który przyznano wynagrodzenie. Funkcjonariusz służb mundurowych nie jest bowiem pracownikiem w rozumieniu art. 2 k.p., lecz funkcjonariuszem państwowym wykonującym służbę na podstawie stosunku administracyjno-prawnego. Nie jest więc pracownikiem w rozumieniu przepisów kodeksu pracy i nie ma wobec niego zastosowania zasada subsydiarnego stosowania przepisów kodeksu pracy zawarta w art. 5 k.p. Takie stanowisko zajmuje również judykatura (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 czerwca 2010r., I OSK 78/10, LEX nr 595529; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. z dnia 6 listopada 2012 r., (...) SA/Po 624/12).

Poza tym Sądy obu instancji nie mogły dokonać kontroli zaskarżonej decyzji ZUS przez pryzmat przepisów administracyjnych, tj. pod kątem art. 145 k.p.a., art. 155 k.p.a. lub art. 156 k.p.a. Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, skupia się bowiem na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Sąd ubezpieczeń społecznych jako sąd powszechny może dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego jako przedmiotu odwołania. Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego tylko postępowania. W wypadkach innych wad, wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. i w przepisach, do których odsyła art. 156 § 1 pkt 7 k.p.a., konieczne jest wszczęcie odpowiedniego postępowania administracyjnego w celu stwierdzenia nieważności decyzji i wyeliminowania jej z obrotu prawnego. Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 3 lutego 2012r. ((...) 271/11, LEX nr 1215442).

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 roku, nr 163 poz. 1349 ze zm.).